

Aproximació al cinema a Mallorca

Miquel Cruz

Si una persona estigués interessada en l'estudi de la història del cinema a Mallorca, probablement la principal conclusió a què arribaria una vegada finalitzada la seva aproximació, seria la següent: el cinema en aquesta terra al llarg de la seva història, ha estat i és un cinema d'excepcions. És a dir, si ha ocorregut res d'important- la figura de Fortunio Bonanova-, si han sorgit cineastes interessants- Villaronga-, si hi ha hagut propostes renovadores- Col·lectiu Cinema-, ha estat emmarcat dins el camp de l'excepció, que malauradament compleix amb l'establert. Aquesta és la principal idea que ens queda després d'haver-nos apropiat a la història del cinema a Mallorca.

Les causes d'aquest estat agònic del cinema s'explica dins l'estructura econòmic-social a Mallorca, ja que no hem d'oblidar mai que el cinema és primera-

Igualment emmarcat dins l'anàlisi de l'estructura econòmic-social d'aquesta illa, podem afirmar que tampoc hi ha hagut una classe intel·lectual que s'hagi interessat pel cinema, com a expressió de les seves inquietuds i idees. Aquesta classe prové de la classe burgesa, la qual, a Mallorca i a alguns altres indrets de l'estat Espanyol, mai ha tingut cap interès per la cultura i menys per al cinema. A països com França aquesta classe té una tradició

Flor de Espino

corretges transmissores dels interessos de la classe econòmicament dominant, a més que la cultura dins la majoria de programes polítics juga el paper de la germaneta més feble. Una de les causes és la rendibilitat econòmica i electoral a llarg termini, i més si parlem de cinema.

Una vegada vist aquest panorama, ¿quin ha estat el factor que va fer possible l'aparició de glorioses excepcions dins el cinema mallorquí? Segons la nostra opinió el pur voluntarisme d'unes quantes persones que estimaven el cinema. La utilització i objectius de cadascú d'ells ha estat diferent. Però l'amor al cinema és indiscutible, una dedicació que és desconeguda per una gran majoria del poble mallorquí. Això significa llevar a la gent una part important de la seva cultura, una part de la seva personalitat com a poble.

La llista d'excepcions que hauríem de conèixer els mallorquins, comença amb el genial i emprenedor Josep Truyol i Otero, dues joies com *El secreto de la pedriza* i *Flor de espino* (¿quin universitari de les Illes en coneix cap de les dues?), els premis a fora d'Espanya de Pere March, l'interès i la força de joves com Jaume Salvà, els noms consagrats de Casasayas i Villaronga, fins arribar als joves valors dotats d'un gran talent com el col·lectiu La Guerrilla i Nick Igea (el seu sorprenent curtmetratge *Corderos de Dios* va ser seleccionat al Festival de Montreal).

És amb aquesta gent amb qui hem de treballar i per damunt de tot donar-los suport. Ja que d'aquí poc treballaran per uns quants marcs. ❖

ment una indústria composta de màquines i homes. Conseqüentment, el cinema es desenvoluparà segons la disposició de la classe social que monopolitzi el capital, i, avui dia, aquesta classe és la burgesia. Tornant a Mallorca, pensant que la falta d'interès de l'empresariat mallorquí a crear una mínima infraestructura cinematogràfica, entorn als apartats de producció i distribució ha determinat l'estat cinematogràfic actual.

molt forta de suport de la majoria d'expressions culturals autòctones. Com a conseqüència, la indústria cinematogràfica francesa és una de les més importants del món, tant si parlem qualitativament o quantitativament.

Com a darrera peça dins aquest entramat, ens referirem a les institucions. El paper d'aquestes ha estat decebedor. A causa del seu paper com a meres

EDMOND O'BRIEN: Això és l'oest, senyor Ramsom, i aquí, quan els fets es converteixen en llegenda, no és bo imprimir-los.
L'home que va matar Liberty Valance, de John Ford.